

[Ebba Strange]

de et kvindetiårsfrimærke, så Kvindefonden i Danmark kan overleve i endnu 10 år.

En af de flotteste manifestationer, der kom i forbindelse med kvindekongressen i København, var, at Kvinder for Fred var blevet dannet og havde fået samlet over 1 million underskrifter på deres fredskrav. I de 5 år, der er gået, har kvinder manifesteret sig stadig stærkere i kampen for fred. Kvinderne i Greenham Common har tiltrukket sig særlig opmærksomhed og beundring, men også vore egne kvinder ovre i Ravnstrup har fået skabt opmærksomhed om det militære hemmelighedskræmmeri.

At bevare freden og få sat gang i nedrustningsprocessen er en forudsætning for, at de andre mål i handlingsprogrammet kan opfyldes. Opfyldelse af en række af handlingsprogrammets mål kan skabe bedre forudsætninger for, at langt flere kvinder går aktivt ind i arbejdet for fred og nedrustning, og derfor må arbejdet ikke gå i stå her til sommer, men skal fortsættes.

Der blev sagt både af arbejdsministeren og af fru Hanne Severinsen, at vi skal passe på, at kongressen i Nairobi ikke bliver politiseret, ligesom det skete i Mexico og i København. For os i SF er de kvindeproblemer, der er udtrykt gennem de ord, der er målsætninger både for verdensaktionsplanen og for handlingsprogrammet, Københavnprogrammet, meget nært knyttet til de meget store politiske problemer, som findes overalt i verden, og derfor kan det ikke være et mål i sig selv at undgå politisering af kongressen i Nairobi. Det er klart, at især de kvinder, der er flygtninge, som er emigranter, som lever i besatte lande, uanset om det er de palæstinensiske kvinder, de afghanske kvinder, eller hvem det er, vil have brug for, at også storpoltiske emner bliver taget op, og efter vores opfattelse er der altså så nær en sammenhæng, at vi ikke umiddelbart kan støtte, at kongressen skal afpolitiseres. Kvindepolitik er også politik.

Lone Dybkjær (RV):

Som det er sagt, er målene for kvindetiåret lighed, udvikling og fred, og midlerne til at nå disse mål er beskæftigelse, sundhed og uddannelse. Det er altså de seks centrale ord, vi skal forholde os til.

I handlingsplanen, der blev lavet i 1980 i København, har man defineret begreberne lighed, udvikling og fred. Det er nogle meget brede definitioner, der er lagt op til her. Det er ikke bare i snæver forstand, at vi skal opnå lighed og ligestilling, det er ikke bare i økonomisk forstand, at vi skal have udvikling, det er også i social, kulturel og anden forstand, at udviklingen skal ske, og det siges om freden, at uden fred og stabilitet kan ingen udvikling finde sted. Fred er således en forudsætning for udvikling, men i øvrigt siges det også videre – og det er lige så centralt – at uden udvikling kan vi heller ikke skabe fred.

Vi kan roligt sige, at disse mål ikke er nået, men det skyldes jo også, at de midler, der skal til, har vi ikke, og hertil kommer, at disse midler kun er en nødvendig forudsætning for at nå målene, men de er ikke tilstrækkelige.

Kigger vi på, hvad FNs kongress i Nairobi skal beskæftige sig med, så må den naturligvis beskæftige sig med de alvorligste forhindringer for at nå de overordnede mål: lighed, udvikling og varig fred. De største barrierer for dette findes i forskellene mellem u-lande og i-lande, og det vil sige, at det er nødvendigt, at kongressen fokuserer på u-landskvindernes problemer og ikke koncentrerer sig så meget om de uretfærdigheder, der rammer de vestlige landes kvinder.

Vi har ikke ligestilling, det ved alle, i hvert fald alle kvinder, men vi har langt mere, end de har, og en meget væsentlig grund til, at vi er meget længere end u-landskvindernes, er jo, at vi har et af midlerne, nemlig sundheden. Det er dér, den virkelig store forskel er, og i virkeligheden kunne man helt parentetisk sige, at der her måske var lidt grund til at fokusere mere på mændene; det ser ud, som om de nu begynder at slæbe efter kvinderne i denne sammenhæng.

Men den virkelige solidaritet, som de vestlige kvinder kan vise på denne kongress, er, at vi fokuserer på, koncentrerer os om u-landskvindernes problemer. Jeg understreger det, fordi jeg synes, at der, hvis man kigger på kongressen i 1980, var en stor tendens til, at det var den vestlige verdens kvinder, der kom til orde, og at man koncentrerede sig om de i forhold til u-landskvindernes problemer små problemer og ikke koncentrede sig om u-landsforholdene. Altså må det